

[A. C. Normann.]

hvor de fleste og alvorligste ulykkeskilder er at finde. Derfor indeholder forslaget en opfordring til den højtærede justitsminister til at søge tilvejebragt en samlet oversigt over ulykkestilfældene og en analyse af disses årsagssammenhæng.

Hvad angår øjeblikkelige skridt til nedbringelse af ulykkesantallet, mener vi først og fremmest, at den højtærede minister bør foranledige en udvidelse af politiets patrouillerings- og kontrolvirksomhed, og vi har her især peget på nødvendigheden af at foranledige færdselslovens hastigheds- og vagepligtsbestemmelser bedre overholdt.

Når vi i forslagets næste punkt taler om øget ansvar for den trafikant, der ændrer færdselsretning, hvormed der også menes overgang til en anden kørebane, har vi dermed tænkt på de farlige overhalingsmanøvrer. Der er ingen tvivl om, at det er en af de væsentligste muligheder, vi har for at få loven respekteret, at de uansvarlige motorkørere hele tiden føler sig udsat for at blive kontrolleret af politiet, hvor meget man end kan beklage, at dette er nødvendigt. Dette sidste gælder, ganske uanset hvilke bestemmelser færdselsloven indeholder, men det forekommer mig berettiget at sige, at under den forudsætning har den gældende færdselslov endnu næppe rigtig været prøvet. Politiets kontrolvirksomhed har hidtil haft et altfor ringe omfang, ringere, formoder jeg, end tilfældet er i de fleste lande med så stor og intensiv trafik af biler, motorcykler og cykler som Danmark.

Det er også forslagsstillernes opfattelse, at man bør skride til en systematisk udnyttelse af færdselslovens adgang til at gennemføre lokal hastighedsbegrænsning ved gennemkørsel gennem byer, landsbyer og farlige passager. Erfaringerne både herhjemme og i udlandet, sidst i høj grad i Sverige, tyder på meget effektive resultater af denne foranstaltning, og forslagsstillerne lægger megen vægt netop på dette punkt.

Endelig har vi i forslaget medtaget en opfordring til i det omfang, det hører under den højtærede justitsministers myndighedsområde, at bidrage til en skærpelse af vor straffepraksis især med henblik på bødestraffenes størrelse og med hensyn til inddragelse af retten til at føre motorkøre-

tøj. Påtalemyndighedens holdning vil vel her kunne få en vis betydning, men det må vel også formodes, at en opfordring fra folketetinget, hvis den vinder tilslutning hos justitsministeren, vil få en vis indflydelse på domstolens praksis, selvom denne naturligvis ligger udenfor folketingets og regeringens direkte indflydelse. Men skulle den højtærede justitsminister mene, at en skærpelse af vor straffepraksis ikke kan finde sted på anden måde, vil vi gerne være med til at overveje en ændring af lovens bestemmelser på disse områder.

Vi har fundet det opportunt, at en meningsudveksling om disse problemer fandt sted i folketetinget, og vi tror, det også er nyttigt, at den højtærede justitsminister får lejlighed til overfor tinget at redegøre for sine synspunkter. Når vi ikke har ventet med forslaget til næste samling, hvor behandlingen først kunne have fundet sted om vel cirka en måneds tid, ligger der heri en understregning af sagens alvor og en formodning om, at en tøven kan blive årsag til ulykker, som en hurtigere indskriden måske kunne hindre.

Jeg skal hermed anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Jeg giver dernæst ordet til det ærede medlem hr. Ingmar Wagner, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt forslag til folketingsbeslutning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingmar Wagner): Jeg har herved den ære på den kommunistiske folketingsgruppes vegne at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om aflysning af de militære genindkaldelser.*

Meningen var som bekendt, at disse genindkaldelser skulle påbegyndes i denne måned og omfatte 7 000—8 000 mand. Kommunisterne har den opfattelse, at disse genindkaldelser strider mod de mange bestræbelser, der i dag til stadighed gøres for at føre udviklingen frem ad afspændingens og fredens vej.

Beslutningen om genindkaldelserne vender sig imod de tusinder af unge, som i de kommende måneder skal forlade deres arbejdspladser for endnu en gang at trække i soldatertrøjen. Det er desuden efter vor opfattelse et skridt, der er imod ønskerne